

Alejandra Judith Naftal נחטפה ביום 9.5.78 בגיל 17 ושחררה בחודש נובמבר 1978.

אזרחות בעת המעצר : ארגנטינית

שם האב : Guillermo Naftal.

שם האם : Sara Goldberg.

תיאור מקוצר של המקרה : נחטפה מביתה. באותו לילה ולמחרת בלילה חטפו כ-25 צעירים בגילאים 17-22. כולם נלקחו למחנה El Vesubio. לאחר מספר ימים של חקירות ועינויים ראתה חברים לבית הספר Carlos Pellegrini : Mauricio Weinstein ו-Juan Carlos Mártire שהיו עצורים מאז אפריל. במקום היו כ-60 עצורים. את ויינשטיין, מארטירה ו-Gabriela Juárez ראתה בפעם האחרונה בסוף מאי מועד בו "הועברו". גם ראתה את כינוייה של Laura Feldman חרוט על הקיר.

החקירות כאן עסקו בפעילות ב-Unión de Estudiantes Secundarios (אגוד תלמידי התיכון, שהזדהה עם הפרוניזם), על פעילותה הציונית (שלא היתה לה בכלל), המבנה של הארגונים היהודיים כגון "הכוח" ו"מכבי", ועל סוגי האימונים בנשק שעברו היהודים.

בראשית יולי כיסו את ראשה וקשרו את ידיה והועלתה למכונית יחד עם Guillermo Dasgal, Leonardo Zaidman, Claudio Niro, בקרבת בסיס צבאי ב-Villa Martelli. כאן נלקחו על ידי חיילים שכביכול מצילים אותם מפעולה של תא אנטי קומוניסטי.

ב-31.8.78 הועברה לבית הסוהר Villa Devoto. הועמדה למשפט בפני בית דין צבאי הפוסל את עצמו. אח"כ הועברה לבית משפט פדרלי שבנובמבר משחרר אותה. בדיעבד הבינה שכל אלה שנחטפו בימים 9 ו-10 במאי שוחררו בסוף 1978 ובמשך 1979.

מצינת לשבח את פעילותם של הרב מרשל מאיר שביקר אצלה בקביעות בכלא, ושל השליח דני רקנטי שתמך בה ונקט בפעולות מועילות לשחרורה.

המרכיב האנטי יהודי היה מאוד בולט אצל המענים. תמיד התעללו קשה יותר ביהודים. היו עצורים עם שמות מאוד יהודיים שהקצינים החליפו את שמותיהם כדי שהמש"קים לא יתעללו בהם ביוזמתם. הקירות היו מכוסים בכתובות נאציות.

עדות שנמסרה על ידי Alejandra Judith Naftal בבואנוס איירס ביום 6.9.01:

אלחנדרה : הסיפור על החטיפה שלי מופיע במלוא הפרטים במשפט של ה-Juntas, ובתיק ב-CONADEP.

אני למדתי בבית ספר תיכון Carlos Pellegrini. ב-9 במאי 1978 (הייתי בת 17) בערך בחצות צלצלו בדלת, התגוררתי עם הוריי ואחותי, נכנסו 20 גברים כולם לבושים אזרחית, כולם שאלו עליי וציינו את הכינוי שלי, שהיה "קוקה". ככה קראו לי בבית הספר. בדקו את הבית, כולם היו עם נשק, נשארנו כמה שעות עד שהוציאו אותי משם והכניסו אותי למכונית. לפני הבית היו 5-6 מכוניות שזה היה ברור שבאו מחטיפות אחרות. המכוניות נסעו במסלול מסוים לבתים שונים, שראיתי שמוציאים משם אנשים. בשלב זה הופתעת. אמנם ידעתי שאנשים נעלמים, אבל חושבים שדברים כאלה לא יקרו לך.

חשוב לי להדגיש את נושא האנטישמיות. למשל, על השולחן בחדר שלי היה ספר של יאז'י קושינסקי - הגנן, ואחד מהם אמר שזה ספר חתרני וכל היהודים קוראים את הספר הזה. ככה זה התחיל. אחרי שעברנו כמה דירות השכיבו אותי על רצפת המכונית, והגענו למקום שאחר כך נודע לי שזה El Vesubio. הייתי שם כמה שעות, מבלי שאף אחד שאל אותי שום דבר. אני הייתי עם אזיקים קשורה לקיר ועם כיסוי ראש. עד שסוף סוף אמרו לי זה התור שלך ואז התחילו העינויים. שאלו אותי על הפעילות שלי ב-Unión de Estudiantes Secundarios (אגוד הסטודנטים התיכוניים), שאלו אותי לגבי אנשים, שאלו אותי על Mauricio Weinstein ועל Carlos Mártire שהיו חברים שלי בפעילות. עד שלבסוף, הם אמרו, עכשיו נדבר על הדברים החשובים, ומתחילים לשאול במיוחד על קבוצות חמושות יהודיות בארגנטינה. למשל, מכבי, הבראיקה. שאלו על תנועות נוער שהיה בידיהן נשק ישראלי. לי אף פעם לא היה קשר עם הקהילה היהודית.

אני יהודייה אבל משפחתי היתה קשורה לאיקו"ף - ארגון יהודי שמאלני אנטי ציוני. לא היה לי שום מידע על פעילות ציונית בארגנטינה, ולא היה לי שום קשר. ואז כשנגמרו העינויים צעקתי "אני יהודייה אבל ארגנטינאית", ואז נגמרה שעת העינויים. אחרי יומיים של מכות ועינויים, אני הייתי בביתן אחד במחנה, ולקחו אותי לביתן אחר. שם היו עצירים יותר ותיקים. ושם ראיתי את מאוריסיו ואת קרלוס מארטירה. שם הייתי בערך 3 חודשים. שם עשו רשימות של עצורים, לגבי עצורים ששם היה יהודי וזוהו כיהודים, הקצינים בעצמם שינו להם את השם כדי שהשומרים לא יתעללו בהם באופן מיוחד. הפרשנות שלי לגבי זה, כיוון ששם היו 3 דרגות של מדכאים, צריך היה לעשות קונטרול מיוחד שכולם יקבלו אותו טיפול.

אפרים : זוכרת עוד יהודים?

אלחנדרה : לא ראיתי את Laura Feldman אבל במיטה ששכבתי עליה היה חרוט השם Penny שזה היה הכינוי שלה. לכן שאלתי אם זו היא ואמרו לי שכן, אבל שלפני כמה חודשים העבירו אותה למקום אחר. בחודש יוני קראו לי ואמרו לי לבוא להיפרד, ושם ראיתי את קרלוס מארטירה ומאוריסיו וינשטיין ואמרו לי שיעבירו אותם, וזאת הפעם האחרונה שראיתי אותם, ואני מבנה שאף אחד לא ראה אותם אחר כך. בקשר לעצירים יהודים אחרים מהקבוצה שחטפו יחד איתי היינו ביחד 40 - כמעט כולם קטינים. בקבוצה הזו היו Laura Katz, Leonardo Zaidman, Guillermo Dascal ולא זוכרת עוד. לא ראיתי אבל שמעתי איך התייחסו ליהודים. יותר התעללות מאשר לכולם. דיברו הרבה על ספרים כגון: הפרוטוקולים של זקני ציון, ולפעמים היו אומרים : "אתם רוצים להיות בעלי העולם", עם הסיגריות עשו ציורים של צלבי קרס. אותי עצרו כי היה להם מידע שהייתי פעילה באיגוד הסטודנטים שהזדהה עם Montoneros.

אדי קאופמן : האם יש הסבר לשחרור של כל ה-40 האם זה קשור לגיל הצעיר?
אלחנדרה : אף אחד לא מצא את התשובה הסופית למה מישו נשאר בחיים ואחרים לא. לפי ההסברים שקיבלתי מהאחראי על המחנה שקראו לו הצרפתי, קבוצה זו נעצרה כשהתחילה התקופה שהיה עליהם להוכיח שאנשים [שנעצרו] הופיעו בחזרה. ולכן חטפו את הזוטרים ("perejiles") והחזירו אותם. לא היו משחררים את אלו שבאמת היו מאוד פעילים ומגויסים. זה יכול להיות הסבר אחד. מאוד יתכן שמראש כולנו, וגם זה תלוי איך התנהגנו במחנה, היינו מיועדים להיות משוחררים. השחרור לא היה ישירות מהמחנה, התחילו בתהליך של לגליזציה של העצורים. בהתחלה הועברתי ממחנה El Vesubio לבסיס הצבאי 601 ב-Villa Martelli. כל פעם שיחררו 4 אנשים, שהושיבו אותנו קרוב לדלת הכניסה של בסיס צבאי. במכונית היו עלונים ששם היה כתוב שאנחנו היינו חתרנים, ושחטף אותנו תא של פעילים אנטי קומוניסטים, ולוקחים אותנו לצבא בגלל היותנו חתרנים.
הפארודיה היתה כאילו הצבא היה משחרר אותנו מהחוטפים. אלי"מ שהיה בראש הבסיס הזה היה דצלף, ויש עדויות שהוא גם היה פעיל במחנה אל וסוביו. לפני כמה ימים הוכח שהוא לקח לעצמו קטין באופן בלתי חוקי.

המעבר לבסיס הצבאי היה התחלת התהליך לעבור מהמעצר הבלתי חוקי לחוקי. ובחודשים האלה שהיינו בבסיס הצבאי לא היה לנו קשר עם המשפחות. עד אז המשפחות לא ידעו היכן אנחנו. בבסיס הצבאי הייתי 3 חודשים. אבל בבסיס הצבאי הזה היו בחורים צעירים בשירות סדיר, אז הצלחנו לשכנע כמה חיילים להתקשר למשפחותינו להודיע שאנחנו בחיים. עד שב-31 באוגוסט העבירו אותי לבית הסוהר ב-Villa Devoto ואז הפכתי לאסירה חוקית.
הייתי חודש שם, עד שהודיעו לי שעומדים להעמיד אותי למשפט צבאי. האשימו אותי על התארגנות בלתי חוקית, ופגיעה באמצעי תחבורה.
בבית הסוהר פגשתי את Laura Katz שהיתה עצורה גם היא אבל הועברה לבסיס צבאי אחר (לא זוכרת איזה). לאחר המשפט הצבאי מעבירים אותי לבית משפט פדרלי. ביום שהלכתי לבית המשפט להצהיר, בבית הדין של השופט Gilletta, אותו יום מבלי לעשות שום הצהרה, אמרו לי צלצלי הביתה כי את חופשית. אותו היום חזרתי ל-Devoto, ומשם נסעתי למחלקה של המשטרה הפדרלית למשך יומיים ואחר כך שיחררו אותי.

אדי קאופמן : בקשר לסמלים הנאציים, ולתנועה הציונית וההתארגנות של הקהילה היהודית. במחקר גילינו התבטאויות שקשורות להצגת היהודי כאנטי נוצרי - אנטי כריסטוס. האם נתקלת בהתבטאויות כאלה? כולל החלפת שמות המשפחה שהבנו שהם קשורים לנושא הזה.
אלחנדרה : לא במיוחד עם הנושא הדתי. אבל כן אם הנושא האידיאולוגי של אהדה וקירבה לנאציזם.

כאשר הייתי ב-Devoto, כעבור 10 ימים אמרו לי שאני צריכה להיפגש עם הרב של בית הסוהר. הלכתי כי אחרי שהותי בווסוביו התחלתי תהליך שאני רוצה לדעת את מקורותיי. הרגשתי שאין שום דבר יותר גרוע שיהרגו אותי בגלל משהו שכן הייתי ולא ידעתי, ושלא אפסיק להיות אף פעם. לכן כשאמרו לי ללכת לרב אמרתי כן. אבל זה לא היה מאוד משמח, כי נפגשתי עם רב שאני לא מצליחה לזהות ולא ידעתי מי הרב שלקחו ל-Devoto.

במקום לנהל שיחה ידידותית איתי ביקש ממני שאודיע לו על כל התנהגות חריגה מהאסירות שנמצאות בתא, בקשר לפעילות פוליטית. אני רוצה להבהיר שב-Devoto היו עצירות מלפני המשטר הצבאי שהמשיכו בפעילות הפוליטית, כנראה היתה חקירה תמידית על פעילות העצירות. אז עניתי לבן אדם הזה שלא אהיה מודיעה, ואני מודה לו על השירות הרוחני שלו... כעבור שבוע אמרו לי שוב שיהיה ביקור של רב, ואמרתי שאני לא רוצה לראות אותו, אבל הייתי חייבת ללכת, ושם פגשתי בנאדם שרק הדמות שלו העבירה משהו אחר, הוא חיבק אותי ואמר שהמשפחה שלי בסדר, וכל דבר שאני צריכה שאגיד, ושהם עושים כל המאמצים, ומאז כל שבוע בא הרב הזה מרשל מאיר, אני רוצה שזה יהיה רשום שהוא היה בן אדם שעזר לנו הרבה.

אפרים: עוד מישהו ביקר אותך בכלא?
אלחנדרה: המשפחה.

אפרים: מה עשית אחרי השחרור?
אלחנדרה: הדבר הראשון שרציתי לעשות זה לסיים את בית הספר התיכון שלא סיימתי. זה היה בסוף שנת 78 והמצב היה די קריטי גם אז. ופתאום שמתי לב שזה די מסוכן להיות בארגנטינה, אבל לא יכולתי לעזוב, לא היה לי דרכון, ושיחררו אותי מחוסר הוכחות. ב-1979 יצרתי קשר עם הסוכנות עם דני ריקנאטי, והתחלתי לשוחח איתו שמוטב שנעזוב את ארגנטינה. וגם קיבלתי מכתבים מלאורה כך שכבר היתה בארץ, ואז התחלתי בתהליכים לקבל דרכון, וזה לקח 4 חודשים, כי זה היה טוב יותר אם עזבתי את ארגנטינה בצורה חוקית. אז נסעתי לארץ. אני מודה על זה שהייתי בישראל, כי היה לי המזל שיכולתי לדבר, כי כאן בארגנטינה לא יכולתי לדבר לא עם המשפחה ולא עם החברים, ובישראל ידעו הרבה יותר (מחוץ לארגנטינה) מאשר פה. בישראל למדתי, וב-1982 חזרתי לארגנטינה.

עדויות על אנטישמיות בקשר לחטיפתה של אלחנדרה נפתל:

"המרכיב האנטי יהודי היה מאוד בולט אצל המענים. תמיד התעללו קשה יותר ביהודים. היו עצורים עם שמות מאוד יהודיים שהקצינים החליפו את שמותיהם כדי שהמש"קים לא יתעללו בהם ביוזמתם. הקירות היו מכוסים בכתובות נאציות."
"לגבי עצורים ששמן היה יהודי וזוהו כיהודים, הקצינים בעצמם שינו להם את השם כדי שהשומרים לא יתעללו בהם באופן מיוחד. לדעתי עשו זאת כדי שכולם יקבלו אותו טיפול."

מידע ומסמכים נוספים שיש לקבל:
לבקש את תיק העדות ב-CONADEP.

פעולות במסגרות בינלאומיות:
נמסרה עדות בפני השופט גרסון בספרד.

אנשים נוספים שראתה במעצר:
Gabriela Juárez, Juan Carlos Mártire, Mauricio Weinstein :
ראתה בקיר במקום מעצרה את הכינויים של Laura Feldman ובן זוגה Eduardo Alberto Garuti חרוטים על הקיר.
הועברה או היתה בכלא חוקי יחד עם Guillermo Dascal, Samuel Zaidman, Claudio Niro, Laura Katz.